

مستند «خدام»، داستان زندگی و خدمت ۱۵ خادم حرم رضوی ساخته می شود

داستان «خدام»

به همت مدیریت رسانه‌های صوتی و تصویری آستان قدس رضوی مجموعه مستند «خدام» در حال تولید است. هاشم مسعودی، تهیه‌کننده مجموعه مستند خادم می‌گوید: این مجموعه به سفارش مدیریت رسانه‌های صوتی و تصویری آستان قدس رضوی در قالب ۱۵ قسمت تهیه می‌شود که ۱۰ قسمت آن آماده شده و پنج قسمت آن به دلیل وضعیت کرونایی و در نظر گرفتن شرایط خادم پیشکسوت اگرچه با تأخیر ولی همچنان در حال تولید است. برای تهیه این مستند، ۳۰۰ خادم پیشکسوت معرفی شدند که پس از مصاحبه اولیه و گفت‌وگو با آن‌ها بر حسب تمایل ۱۵ نفر آن‌ها انتخاب شدند. هر قسمت این مستند ۲۰ دقیقه است و در آن به نوع فعالیت خادم، چگونگی جذب، بخشی از زندگی شخصی و همچنین تأثیر حضور در حرم و نقش امام رضا(علیه‌السلام) بر زندگی آن‌ها پرداخته شده است. این مستند به زودی از شبکه‌های مستند افق سیما پخش خواهد شد.

ویژه فرهنگ و معارف رضوی
سال اول | ویژه نامه ۱۶۵

در گفت‌وگوی قدس با حجت‌الاسلام والمسلمین ریاض مطرح شد

نسخه رفتاری

پیامبر اعظم
برای زندگی امروز

۲

پژوهشگر مسیحی مطرح کرد

امام رضا(ع) آغازگر

گفت‌وگوی بین ادیان است

۳

روایت ارسال خرمای دهه آخر صفر به مشهد توسط خادم‌امیران شهرستان بم

نذری از دیار نخلستان

۲

راه و رسم بازاریان در پوشش «همه خادم‌الرضاییم»

هوای زائر «آقا» را داریم

۴

قطارنوشت

زائر بلوچ

۲

منبرمجازی

کار خیر چطور به کمال می‌رسد؟

خدمت به مردم و رفع گرفتاری آن‌ها، بزرگ‌ترین نعمت الهی است و همه افراد به‌خصوص مسئولان باید قیدشان آن باشند... خدمت به مردم باید مایه افتخار همه باشد... برای یک حکومت هم بالاترین پیروزی، خدمت به مردم است و کسی که مسئولیتی را قبول می‌کند باید شبانه‌روز خود را وقف مردم کند چون مشکلات بسیار است و لازمه رفع مشکلات این است که مسئولان واقعاً به مردم خدمت کنند... در سیره رضوی و علوی، تأکید زیادی روی خدمت کردن به مردم شده است... خداوند وقتی به کسی نعمتی می‌دهد، آن فرد در معرض امتحانات بیشتری قرار می‌گیرد، زیرا باید همراه آن هم حقوق الهی را پرداخت کند و هم مسئولیت‌هایی که نسبت به جامعه دارد را انجام دهد... متأسفانه خیلی از ما فاصله زیادی با سیره اهل بیت(ع) داریم؛ مال‌اندوزی، غرور در مقابل ضعیفان، فراموش کردن خویشاوندان و... فراموش نکنیم مسائلی از این دست، مانع قبولی دعا و زیارت انسان می‌شود... کار خیر خستگی ندارد... هیچ کس نباید از انجام کار خیر خسته شود، اینکه مردم برای رفع مشکلات خود به ما مراجعه می‌کنند، این از نعمات خداوند است و اگر قدردان آن نباشیم، خداوند آن را از ما می‌گیرد... این را هم فراموش نکنیم که اگر توفیقی دست داد

گزیده‌ای از سخنان
حجت‌الاسلام
والمسلمین حسینی
قمی در حرم
مطهر

داستان شگفت‌انگیز مناظره یک دانشمند مشرک با ثامن الحجج(ع)

راز مهربانی امام رضا(ع) با «عمران»

مناظره‌اتشان با اهل اسلام، نقل مجالس علمی مسلمانان می‌شد. حالا عمران آمده بود تا کاری کند کارستان؛ هم مناظره را ببرد و هم دل خلیفه عباسی را بدست بیاورد. اما راستش، عمران اصولاً اهل این حرف‌ها نبود، دنبال حقیقت می‌گشت و اصلاً ابایی نداشت که در برابر حرف حق، سر فرود بیاورد و مأمون این را نمی‌دانست! به همین دلیل، شاید وقتی پس از مغلوب شدن بزرگان یهودی، مسیحی و زرتشتی، صدای عمران برای پرسیدن سؤالی بلند شد، مأمون نفس راحتی کشید. عمران، ثامن الحجج(ع) را با عنوان «یا عالم الناس» (ای داناترین مردم) خطاب قرار داد؛ پیدا بود که از فحوای کلام امام(ع) با دیگران، پی به دانایی بی‌نظیر آن حضرت برده است. اما سؤال عمران با بقیه فرق داشت؛ آن‌ها درباره حقایق ادیان و پیامبران سخن می‌گفتند و او می‌خواست درباره توحید بپرسد؛ موضوعی که اساس همه چیز بود.

■ امام رضا(ع) پاسخ می‌دهد

عمران همان ابتدا گفت: «یا سیددی ما اربید إلا أن تثبت لی شیئاً أتعلق به

مأمون می‌خواست تا عمران هم در زمره میهمانان آن نشست علمی باشد؛ برای آنکه از او به عنوان آخرین تیر ترکش استفاده کرده و بتواند امام رضا(ع) را دست کم در این عرصه مغلوب کند، اما پسر هارون، فکرش را هم نمی‌کرد فرجام این کار جور دیگری خواهد بود.

عمران گفت: باز هم بپرس. گفت‌وگو دوباره آغاز شد. امام رضا(ع) که شوق فراوان عمران را می‌دید، درهای بیشتری از دانشش را به روی وی باز کرد. آن قدر که ساعتی بعد، دیگر در ذهن او تردیدی در وحدانیت خدا نمانده بود: «یا سیددی اَشْهَدُ أَنَّهُ كَمَا وَصَفْتُ؛ سرورم، گواهی می‌دهم که او چنان است که تو وصفش کردی. عمران شهادتین را بر زبان جاری کرد و بی‌درنگ مسلمان شد. در تالار قصر غلغله‌ای برپا بود، اما بیش از همه، مأمون به فکر فرو رفت. امام(ع) عمران را در آغوش گرفت و از او دعوت کرد تا ناهار را نزد ایشان بماند؛ به او گفت که پس از ناهار، باز هم با هم به گفت‌وگو می‌پردازیم؛ گویی شوق امام(ع) برای عرضه متاع گرانبهای ایمان به اهلش، بیشتر از اشتیاق عمران برای یافتن حقیقت بود.

■ بیشتر پیش ما بیا

روز پس از آن مناظره باشکوه، امام رضا(ع) به خدمتکارش دستور داد که اسبی ببرد و عمران را به میهمانی منزل امام(ع) بیاورد. هنگامی که آن متکلم بزرگ به محل سکونت ثامن الحجج(ع) رسید، علی بن موسی‌الرضا(ع) به استقبال وی رفت و خوشامد گفت و هدایایی به او داد و باز با عمران به گفت‌وگو و بحث علمی پرداخت.

هنگام غروب، زمانی که عمران می‌خواست محل اقامت امام را ترک کند، آن حضرت به وی فرمود: «صبح دوباره نزد ما بیا، می‌خواهیم برایت غذای مدینه را حاضر کنیم». امام رضا(ع) همیشه کسانی را که در پی حقیقت بودند و اهل علم و آگاهی، چنین دوست می‌داشت و اکرام می‌کرد.

عمران که مسلمانی راسخ، با ایمانی محکم شده بود، به عنوان شاگردی از شاگردان توانمند ثامن الحجج(ع) به شهرها و مناطق مختلف سفر می‌کرد و نقش مهمی در بیداری مردم و رهاوندن آن‌ها از غبار شک و تردید داشت.

و آنجا حتی سفارتخانه نداریم اما دولتمردانش را متقاعد ساخته کلینیک پوستشان را مزین کنند به این نام. بهنام امام هشتم مسلمان‌ها. لپ تاپ را می‌بندم... فکرها بی‌هوا دوربیرم را می‌گیرند... مثلاً فکر می‌کنم به بعضی از عکس‌ها که تاریخ انقضای ندارند... به آدم‌های مهم و بی‌ادعا... به دکتر عمادی که محال است اسمش، من را هر بار یاد غنا، زیمباپوه، سومالی و کنیا نندازد... یاد کودکان درشت چشمی که در کمپ‌های صحرائی دارند به صورت پزشکی می‌دندند که از سرزمینی دور آمده و دارد با عشق آن‌ها را ویزیت می‌کند... به جمع رنگ‌ها...

یک ایرانی سفیدپوش توی عکس‌ها می‌بینم و مراجعه‌کنندگانی که چشم به نسخه‌های درمانگر دوخته‌اند. سال‌هاست به این عکس‌ها می‌گویم «آخیششی» یعنی ناب، برگزیده، درجه یک. واقعیتش تا قبل آشنایی با دکتر «عمادی» نام «برونتی» را نشنیده بودم و روحم خبر نداشت در دنیا همچین کشوری وجود دارد چه برسد به اینکه بدانم طبیعی ایرانی آنجا خدماتی ارائه داده که به احترامش یک مرکز درمانی با نام مبارک امام رضا(ع) نام‌گذاری کرده باشند. دل می‌دهم به عکس‌ها و دیپلماسی آقای دکتر. به اینکه چه‌جا کرده در کشوری غریب! که اکثریت مسیحی‌اند

رقیه توسلی: پیامک می‌دهد. از رفقای خبرنگار است. شماره «دکتر عمادی» را می‌خواهد. جمله تأکیدی‌اش این است می‌خواهم یک گزارش حال خوب کن بنویسم. شماره را که راهی می‌کنم برای همکارم، فیلم یاد هندوستان می‌کند و سر می‌خورم پشت لپ تاپ. کلیک می‌کنم روی فایل که اسمش را گذاشته‌ام «پزشک بی‌مرز». واقعا دم عکس‌های مَشْتی، گرم، پوشه‌ای پر از تصاویر منحصر به فرد باز می‌شود و مستقیم می‌روم به قلب آفریقا. کنار بیمارانی که با یک زبان دیگر به کسی که علم طب خوانده می‌فهمانند از چه رنج می‌برند.

همه
خادم‌الرضاییم

دنیا چه رنگی است
جناب دکتر؟

گفت و گو

مجری قدیمی تلویزیون، همراه پویش «همه خادم‌الرضاییم»

خدمت‌های را در رفتار و عمل منعکس کنیم

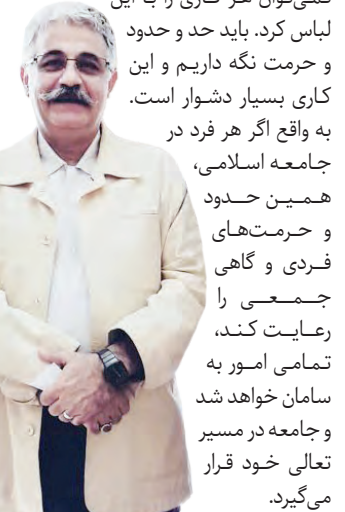
یک مجری پرسابقه تلویزیون معتقد است «خادم بودن» تنها با پوشیدن لباس ظاهری خدمت معنا پیدا نمی‌کند و زمانی جامعه خدمتگزار بر قامت یک مسلمان و شیعه باورمند می‌نشیند که رفتار و اعمال او، خدایپسندانه و در جهت کمک به مردم و جامعه باشد.

سیداقبال واحدی می‌گوید: لازمه ورود به هر شغلی، از سر گذراندن مصاحبه و داشتن تخصص و مسلمان واقعی بودن است. یعنی در بیان و عمل، همانی باشیم که ائمه اطهار(ع) در هدایت انسان، بر آن تأکید داشتند.

قدم نخست را هم باید با کنکاش در خودمان برداریم. ببینیم آیا در خلوت خود از خدا حیا کرده‌ایم... اگر چنین بوده، پس حضور خدا را باور داشته‌ایم. زمانی که به خدا و معاد از صمیم قلب اعتقاد داشته باشیم، یکی از تلاش‌های ماندگار ما در این حیات دنیوی، خدمت به نام و نیت ائمه طاهرین(ع) است.

لباس خدمت زمانی بر قامت یک مسلمان و شیعه، خوش می‌نشیند که رفتار و اعمال او نیز زیبا و خدایپسند و در جهت خدمت به مردم باشد. اگر نیت کردیم که در هر لباس و هر موقعیتی، خادم‌الرضا باشیم، باید ابتدا آن را در رفتارمان منعکس کنیم. این هنرمند پیشکسوت می‌گوید: یکی دیگر از ملاک‌های مهم برای خدمت شایسته به نام امام مهربانی‌ها، حفظ عزت و کرامت این آستان ملکوتی است. یعنی رفتار و گفتار و برخورد ما بر عزت و معنویت این حرم و بارگاه بیفزاید؛ نه آنکه خدای ناکرده حرمتش را در ذهن مردم مخدوش کنیم. کوچک‌ترین برخورد نامناسب از سوی یک خادم در این صحن و سرا، می‌تواند کل خدمات و زحمات مجموعه آستان قدس را زیر سؤال ببرد و به شأن مقدسات در نگاه زائران آسیب وارد کند. خادم بودن یعنی چشم پوشیدن بر حق‌های کوچک خودمان برای رضای خدا و حضرت ثامن الحجج(ع).

من در مقام یک چهره رسانه‌ای، برای حرکت در این مسیر، باید بیشتر از دیگران مراقبت کنم. خدمت در لباس رسانه مثل خدمت در قیای روحانیت و یونیفرم نظامی است، نمی‌توان هر کاری را با این

لباس کرد، باید حد و حدود و حرمت نگه داریم و این کاری بسیار دشوار است. به واقع اگر هر فرد در جامعه اسلامی، همین حدود و حرمت‌های فردی و گاهی جمعی را رعایت کند، تمامی امور به سامان خواهد شد و جامعه در مسیر تعالی خود قرار می‌گیرد.

